

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Václava Štencla, MA, ve věci

žalobce: **System4u s. r. o.**
sídlem Lidická 1879/48, Brno
zastoupený JUDr. Alešem Ondrušem, advokátem
sídlem Bubeníčková 502/42, Brno

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2023, č. j. 47000/011946/23/020/CHT,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 5. 2023, č. j. 47000/011946/23/020/CHT, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 24 456 Kč k rukám advokáta JUDr. Aleše Ondruše do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2023, č. j. 47000/011946/23/020/CHT, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městské správy sociálního zabezpečení Brno ze dne 27. 3. 2023, č. j. 47002/310-8013-15.9.2020-1546/772/Z.
2. Prvostupňový orgán nevyhověl žádosti žalobce o vrácení přeplatku ve výši 323 656 Kč, neboť žalobce nesplnil podmínky pro prominutí povinnosti hradit pojistné ve smyslu § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 300/2020 Sb., o prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti placeného některými zaměstnavateli jako poplatníky v souvislosti s mimořádnými opatřeními při epidemii v roce 2020 a o změně zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění („zákon o prominutí pojistného“). Prvostupňový správní orgán konstatoval, že žalobcem realizovaná platba pojistného za měsíc červen roku 2020 byla na účet příslušné správy sociálního zabezpečení v rozporu se zákonem stanovenou podmínkou připsána až po lhůtě splatnosti pojistného, tj. dne 21. 7. 2020, přestože poslední den splatnosti pojistného připadl na den 20. 7. 2020. Žalobci tak nárok na prominutí pojistného nevznikl.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

3. Žalobce nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že nesplnil podmínku včasného odvedení pojistného. Správní orgány se dopustily zcela formalistického výkladu norem jednoduchého práva. Marginální prodlení s připsáním platby na účet příslušné správy sociálního zabezpečení, a to z administrativních důvodů mimo sféru vlivu žalobce, je nedůvodně sankcionováno částkou 323 656 Kč. Žalobce dále namítá, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadami zákonnosti, zdrženlivosti, volného hodnocení důkazů a materiální pravdy. Správní orgány se rovněž nevypořádaly se všemi námitkami, které přednesl v průběhu řízení. Nezohlednily ani to, že výkaz nedoplateků, kterým mu bylo předepsáno dlužné pojistné a penále, pozbyl ze zákona platnosti.
4. Žalobce tak navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku setrval žalobce po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a setrvává na svém právním názoru. Podrobně se vypořádává s jednotlivými žalobními námitkami, aniž by jakoukoli shledala důvodnou.
6. Žalovaná tedy se žalobou nesouhlasí a navrhuje ji jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrvala během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

8. Soud o žalobě již jednou rozhodoval a rozsudkem ze dne 3. 7. 2024 ji zamítl. Nejvyšší správní soud však tento rozsudek zrušil (rozsudkem ze dne 26. 9. 2024, č. j. 7 Ads 163/2024-20), neboť se zdejší soud nezabýval žalobní námitkou, že chybí právní titul předepisující dlužné pojistné a penále.
9. Soud tak o žalobě rozhodoval znovu, vázán právním názorem zaujatým ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.); rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 s. ř. s.
10. Žalobce uplatnil žalobní bod (sporující právní posouzení věci správními orgány) obsahující několik dílčích námitek; všechny se týkaly výkladu jedné z podmínek vzniku nároku na prominutí pojistného, a to podmínky uvedené v § 2 odst. 1 písm. d) zákona o prominutí pojistného. Ostatní podmínky nebyly pro posouzení důvodnosti žaloby právně významné.
11. Mimo to žalobce ještě namítl nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. S touto námitkou bylo třeba vypořádat se přednostně, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího správního řízení.
12. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona.
13. Žalobce na str. 10-11 podané žaloby obšírně uvádí závěry z judikatury vrcholných soudů, které se týkají nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, přičemž dospívá k závěru, že v posuzované věci se správní orgány soustředily na rekapitulační část, jež představuje větší část rozhodnutí, ale poté se již nevypořádaly se všemi námitkami žalobce.
14. Žalobce však vůbec neuvádí, s jakými námitkami se správní orgány nevypořádaly. Zdejší soud tak k námitce žalobce stejně obecně uvádí, že napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými neshledal. Z napadených rozhodnutí je zřejmé, jak bylo rozhodnuto i proč správní orgány rozhodly tak, jak rozhodly. O tom, že jsou napadená rozhodnutí opřena o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že žalobce se závěry správní orgánů věcně polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí fakticky nebylo možné.
15. S ohledem na to, že žalobní argumentace je téměř totožná s tou odvolací, je třeba zdůraznit, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 – 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
16. V posuzované věci není mezi účastníky sporu o tom, že platba pojistného za červen 2020 byla připsána na účet prvostupňového orgánu dne 21. 7. 2020.
17. Podle § 2 odst. 1 zákona o prominutí pojistného měl nárok na prominutí pojistného za kalendářní měsíc zaměstnavatel, jestliže (kumulativně):

- a) počet jeho zaměstnanců v pracovním poměru, kteří jsou účastni nemocenského pojištění, nepřesahuje v posledním dni kalendářního měsíce 50,
 - b) počet jeho zaměstnanců v pracovním poměru, kteří jsou účastni nemocenského pojištění, činí v posledním dni kalendářního měsíce aspoň 90 % počtu těchto zaměstnanců v posledním dni března 2020,
 - c) úhrn vyměřovacích základů zaměstnanců v pracovním poměru za kalendářní měsíc činí aspoň 90 % úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců v pracovním poměru za březen 2020,
 - d) odvedl pojistné, které jsou povinni platit jeho zaměstnanci, ve stanovené lhůtě a ve výši uvedené na přehledu podle § 9 zákona o pojistném, a
 - e) za kalendářní měsíc nečerpá prostředky na částečnou úhradu mzdových nákladů poskytovaných zaměstnavatelům z Cíleného programu podpory zaměstnanosti, který jako cílený program k řešení zaměstnanosti podle § 120 zákona o zaměstnanosti byl schválen vládou České republiky ke zmírnění negativních dopadů onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem označovaným jako SARS CoV-2 na zaměstnanost v České republice.
18. Z důvodové zprávy k zákonu o prominutí pojistného plyne, že tento zákon byl přijat v reakci na nepříznivé ekonomické následky pandemie onemocnění koronaviru; jeho účelem bylo podpořit udržení zaměstnanců a omezit jejich propouštění. K naplnění tohoto cíle zákonodárce přiznal zaměstnavatelům za splnění podmínek stanovených tímto zákonem nárok na prominutí pojistného na sociálního zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Nejedná se však o podporu neomezenou či nepodmíněnou. Účelem přijetí zákona o prominutí pojistného bylo kromě prominutí pojistného, také jasně definovat podmínky pro jeho prominutí.
19. Správní soudy již řešily skutkově i právně obdobnou problematiku týkající se posouzení podmínek, za nichž lze prominout pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti v souladu s mimořádnými opatřeními při pandemii koronaviru v roce 2020 dle § 2 odst. 1 zákona o prominutí pojistného. Jedná se například o rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 10. 2021, č. j. 77 Ad 1/2021 – 31, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 5. 2022, č. j. 16 Ad 1/2021 – 29, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2022, č. j. 30 Ad 5/2021 – 37. S právními závěry krajských soudů zaujatými ve shora zmíněných rozhodnutích se zdejší soud ztotožňuje (a to bez ohledu na to, že nebyly podrobeny přezkumu kasačním soudem, jak namítá žalobce), a proto z nich bude při rozhodování v dané věci plně vycházet.
20. Z některých výše zmíněných rozsudků správních soudů vycházely též správní orgány v napadených rozhodnutích. Žalobce přitom namítá specifické okolnosti posuzované věci, které mají podle jeho přesvědčení vyplývat z toho, že účet příslušné správy sociálního zabezpečení je vedený u České národní banky. Česká národní banka tak byla ve „dvojjediné“ pozici provozovatele zúčtovacího centra mezibankovního styku a současně účastníkem tohoto zúčtovacího centra, přičemž do sféry vlivu České národní banky se předmětná částka dostala ještě dne 20. 7. 2020 (stala se součástí veřejných rozpočtů). Tato skutečnost však na posouzení věci nemá žádný vliv. Podstatné je, kdy byla platba připsána na účet příslušné správy sociálního zabezpečení. Zdejší soud nadto dodává, že zaměstnavatel nese odpovědnost za to, že pojistné za zaměstnance bude odvedeno řádně a včas. Zaměstnavatel odpovídá nejenom za správnou výši odvedeného pojistného za své zaměstnance, ale také za jeho včasné odvedení. Pokud se žalobce domnívá, že v jeho věci došlo k porušení zákona č. 370/2017

Sb., o platebním styku, mohl případnou vadu v poskytnutí služby platebního styku uplatnit u příslušné banky. Pro úplnost lze ještě dodat, že Česká národní banka není součástí veřejných rozpočtů České republiky, je od nich naopak striktně oddělena.

21. Dle § 9 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon o pojistném“), zaměstnavatel odvádí pojistné za jednotlivé kalendářní měsíce. Pojistné za kalendářní měsíc je splatné od prvního do dvacátého dne následujícího kalendářního měsíce. Pojistné se odvádí na účet příslušné okresní správy sociálního zabezpečení.
22. Citované ustanovení neupravuje způsob placení pojistného, který je samostatně upraven v § 19 zákona o pojistném tak, že se za den platby pojistného považuje v případě placení na účet příslušné okresní správy sociálního zabezpečení vedený u poskytovatele platebních služeb den, kdy dojde k připsání pojistného na účet poskytovatele platebních služeb příslušné okresní správy sociálního zabezpečení. Ustanovení § 19 odst. 2 písm. a) zákona o pojistném je ve věci aplikovatelné nikoliv ve spojení s § 2 odst. 1 zákona o prominutí pojistného, ale s ohledem na § 5 odst. 2 téhož zákona, dle kterého není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, postupuje se podle zákona o pojistném.
23. Zdejší soud se tak neztotožnil s tím, že aby mohl být § 19 odst. 2 písm. a) zákona o pojistném v posuzované věci aplikován, musel by být odkaz na toto ustanovení uveden přímo v textu § 2 odst. 1 zákona o prominutí pojistného.
24. Z § 19 odst. 2 zákona o pojistném potom jednoznačně plyne, že lhůta pro platbu pojistného je zachována v případě bezhotovostní platby pouze tehdy, je-li pojistné poslední den lhůty dle § 9 odst. 1 zákona o pojistném připsáno na účet poskytovatele platebních služeb příslušné okresní správy sociálního zabezpečení. Citované ustanovení obsahuje zcela zřejmé určení dne, do kterého musí být pojistné zaplacen a žádný jiný výklad není možný.
25. Relevantním okamžikem, z něhož lze dovodit den platby pojistného, je tedy připsání pojistného za konkrétní měsíc na účet u příslušné okresní správy sociálního zabezpečení; s okamžikem odeslání platby pojistného z bankovního účtu zaměstnavatele zákon o pojistném žádný následek nespojuje.
26. Je-li pojistné v určité lhůtě splatné, má být v této lhůtě zaplacen. Na splatnost pojistného jsou ostatně navázány další instituty zákona o pojistném, jako např. promlčení pojistného nebo penále.
27. Výše popsaná právní úprava nedává možnost provádět její jiný než jazykový výklad, protože je formulována jasně a srozumitelně a jazykový výklad je také v souladu s jejím účelem a smyslem. „V případě aplikace právního ustanovení nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoli pochybnost, lze upřednostnit výklad *e ratione legis* před výkladem jazykovým“ (viz stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st. 1/96). Navíc nelze přehlédnout, že v posuzované věci šlo o prominutí pojistného, tudíž je „[...] na místě zohlednit obecné výkladové pravidlo, že výjimky je nutno vykládat restriktivně, při současném zohlednění cílů, k nimž zakotvení výjimky (zde osvobození od daně) směřuje“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2021, č. j. 2 Afs 137/2019-50).

28. Ze zákona o pojistném neplyne, že by měl být pojem „odvod“ či „odvádění pojistného“ chápán jako pouhé odepsání prostředků z účtu plátce, aniž by tyto prostředky byly připsány na účet okresní správy sociálního zabezpečení. Výslovnou definici, která by naznačovala vůli zákonodárce takto odlišit tento pojem od jiných použitých termínů, zákon neobsahuje, ani jinak soud nedovodil, že by bylo namíste přisvědčit názoru žalobce. Pokud jde o jazykový výklad, v právní terminologii je pojem „odvod“ běžně chápán pod významem „povinná platba“.
29. Stanoví-li tedy § 2 odst. 1 písm. d) zákona o prominutí pojistného podmínku, že zaměstnavatel „odvedl pojistné“, neplyne z toho, že se musí jednat o pouhé odeslání platby z účtu plátce. Dle názoru soudu je tím stanovena podmínka, že zaměstnavatel uskutečnil povinnou platbu pojistného. K uskutečnění takové platby přitom v případě bezhotovostního převodu dojde dle § 19 odst. 2 písm. a) zákona o pojistném tím, že bude připsáno pojistné na účet poskytovatele platebních služeb příslušné okresní správy sociálního zabezpečení. Aby bylo pojistné odvedeno včas, musí být platba na uvedený účet připsána nejpozději v poslední den lhůty uvedené v § 9 odst. 1 zákona o pojistném.
30. Zdejší soud se tedy ztotožnil se správními orgány v tom, že žalobce nesplnil podmínku pro prominutí pojistného stanovenou v § 2 odst. 1 písm. d) zákona o prominutí pojistného.
31. Povinnost hradit pojistné přitom není sankcí. Jedná se o zákonnou povinnost, kterou zákonodárce při splnění určitých podmínek umožnil prominout. Vzhledem k tomu, že žalobce podmínky pro prominutí pojistného nesplnil, přetrvávala u něj povinnost uhradit pojistné za zaměstnance dle zákona o pojistném. V daném případě však žalobce nebyl nijak sankcionován povinností hradit pojistné ani nedošlo ke dvojímu trestání či uložení trestu bez zákona. Nesplněním podmínky včasné úhrady pojistného se nicméně připravil o možnost prominutí platby pojistného za červen 2020; to však nelze vnímat jako trest či sankci.
32. Právní úprava placení pojistného dopadá shodně na všechny plátce pojistného, kteří využívají bezhotovostní platby. Je pouze na plátcích, aby si upravili nastavení svých plateb tak, aby naplnili podmínky citovaného ustanovení. Skutečnost, že žalobce odvedl pojistné s nepatrným prodlením, jakož i skutečnost, že v minulosti byla platební morálka žalobce bezproblémová, je irelevantní.
33. Dále se soud zabýval námitkou, kterou v prvním rozsudku ve věci opomenul.
34. Podle Nejvyššího správního soudu (bod 20 zrušovacího rozsudku) v současné chvíli neexistuje žádný právní titul, kterým by žalovaná žalobci předepsala dlužné pojistné a penále. Původní právní titul – výkaz nedoplatků ze dne 15. 9. 2020 totiž pozbyl ex lege platnosti. V souvislosti s tím poté žalobce namítal, že neexistuje-li žádný právní titul pro předepsání pojistného a penále, měla správa sociálního zabezpečení vyhovět jeho žádosti o vrácení přeplatku – přeplatek přitom představuje právě částka 323 656 Kč, kterou žalobce původně uhradil na základě výkazu nedoplatků ze dne 15. 9. 2020.
35. Podle § 104g zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, dlužné částky na pojistném a penále může okresní správa sociálního zabezpečení předepsat k úhradě též výkazem nedoplatků. (odst. 1) Výkaz nedoplatků je vykonatelný dnem vyhotovení. Výkaz nedoplatků se doručuje stejným způsobem jako platební výměr. (odst. 2) Proti výkazu nedoplatků lze okresní správě sociálního zabezpečení, která výkaz nedoplatků vydala, podat do 8 dnů od doručení písemné námítky, pokud zaměstnavatel nesouhlasí s

existenci dluhu na pojistném a penále nebo s jeho výší; důvod podání námitek je zaměstnavatel povinen v námitkách uvést. Námitky nemají odkladný účinek. (odst. 3) Na základě námitek okresní správa sociálního zabezpečení do 30 dnů od jejich doručení vydá rozhodnutí, kterým výkaz nedoplatků buď potvrdí, byla-li výše nedoplatků stanovena správně, nebo zruší. Pokud okresní správa sociálního zabezpečení nerozhodne o námitkách ve lhůtě uvedené ve větě první, pozbývá výkaz nedoplatků platnost. (odst. 4)

36. V daném případě žalobce proti výkazu nedoplatků podal námitky. Okresní správa sociálního zabezpečení o nich nerozhodla v zákonem stanovené lhůtě a výkaz nedoplatků tak pozbyl platnost.
37. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 7. 2007, č.j. 4 Ads 62/2006-63, „výkaz nedoplatků je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. ... Výkaz nedoplatků pak zcela nepochybně zasahuje do právní sféry účastníka řízení a to i se zřetelem k ustanovení § 104g odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., podle něhož je výkaz nedoplatků vykonatelný dnem doručení. Jde tedy nepochybně o úkon správního orgánu, který adresátovi závazně určuje povinnost uhradit dlužnou částku na pojistném, případně na penále“. Nelze tak souhlasit se žalovaným, že by výkaz nedoplatků byl správním aktem sui generis. Jedná se o rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s., které závazně určuje žalobci povinnost uhradit dlužné pojistné.
38. Byť tedy žalobce nesplnil podmínku pro prominutí pojistného podle § 2 odst. 1 písm. d) zákona o prominutí pojistného, nelze přehlédnout, že neexistuje právní titul, který žalobci ukládá povinnost dlužnou částku uhradit. Napadené rozhodnutí tak nemůže obstát.
39. Z obsahu správního spisu je nepochybné, že žalobce skutečně neodvedl pojistné za své zaměstnance ve lhůtě splatnosti stanovené v § 9 zákona o prominutí pojistného. Tato okolnost sama o sobě znamená, že podmínky pro prominutí pojistného nebyly splněny, a proto by standardně nebylo možné vyhovět žalobní argumentaci. Nicméně nesprávný procesní postup správního orgánu (nesprávné vyhodnocení obsahu podání žalobce) způsobil zánik výkazu nedoplatků - právního titulu, což danou situaci mění. Pokud totiž neexistuje platný výkaz nedoplatků, neexistuje zároveň žádný právní titul, který by žalovanému umožňoval ponechat si částku 323 656 Kč jako dlužné pojistné, případně penále. V takovém případě se na tuto částku musí pohlížet jako na přeplatek ve smyslu zákona č. 582/1991 Sb.
40. V důsledku nesprávného postupu správního orgánu pozbyl výkaz nedoplatků platnost. Žalobce tak byl svým způsobem „ochuzen“ o řízení, ve kterém by mohl vymezit argumentaci ohledně samotné platby a data jejího provedení. V nyní posuzovaném správním řízení se však jedná o to, zda částka 323 656 Kč představuje přeplatek (prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vrácení přeplatku) a měla by tak být žalobci vrácena. Za těchto okolností tedy procesní vývoj věci „přebíjí“ skutečnost, že žalobce nesplnil podmínky pro prominutí pojistného podle zákona o prominutí pojistného.
41. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

42. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované, která právo na náhradu

nákladů řízení nemá. Náklady řízení sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu a kasační stížnost ve výši 3000 Kč + 5000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2024, za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby, repliky a kasační stížnosti) 4 x 3100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 4 x 300 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 2856 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak činí 24 456 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno dne 26. 2. 2025

Petr Šebek v. r.
předseda senátu